

"PEETU" – joukkuepelaaja viimeiseen peliminuuttiin

Petri Piispanen tavoitti viime kaudella pelaajauransa yhden virstapylvään, kun ensimmäiset sata sarjaottelua tuli täyteen KPV:n edustusjoukkueessa. Ja tuota lukua täydentävät tehdyt 16 maalia. Kokkolassa päivänvalon 26 vuotta sitten (8.12.) nähnyt "Peetu" valmistelee parhailaan automaatiotekniikan ja tuotantotalouden opiskelunsa päättötyötä, jonka pitäisi olla valmiina ensi vuonna. Kuin joululahjaksi "pariskunnalle" valmistui tyttöystävä Jutta Rönqvist diplomi-insinööriksi Oulusta ja nyt sitten seuraa yhteinen työpaikkojen etsintä.

Jalkapallon pariin Petri tuli KPS:n kortteliliigassa ja G-ikäluokan jälkeen tie kulki KPV:n junioreihin. Se oli tavallaan itsestäänselvyys, määrittelee Petri, jonka "suonissa virtaa vihreävalkoinen veri", kodin perintönä.

Niinpä Petri luonnehtii itseään pelaajaksi, joka aina haluaa olla pelin loppuun asti taisteleva ja joukkueen parhaaksi työskentelevä joukkuepelaaja. Tästä kertovat osittain myös kuusi keltaista ja yksi punainen varoituskortti viime kesältä, mutta siihen hänellä on oma näkemys:

– En tiedä onko tuomarilinja muuttunut, mutta liian helposti kortti nousee. Toki joskus syystäkin, kun pelaa rikkovan keskikenttäpelaajan roolissa, mutta ainutkaan kortti ei ole tullut suunsoitosta.

Joukkueen kauden Petri kuvaa sanalla rikkonainen. – Taktiseen puoleen ei paneuduttu kunnolla ja puolustuspelaamisessa vahvuutemme tulivat esiin vasta syksyllä. Tulokset puhuvat puolestaan. Hyvä

Petri Piispanen kuului valmentajien ratkaisuissa kauden ehdottomiin avainpelaajiin.

syksy toi enempi tuttuja juttuille, mutta kyllä Kokkolassa Ykkösen pelaaja saa vielä kulkea rauhassa. Olosuhteiden osalta ja varsinkin talvella Kokkolalle sopii hyvin jalkapallokaupungin mainesana, mutta kesällä pääkentän suhteen tilanne on heikko. Näissä olosuhteissa ei ole ihme, jos katsomoon ei ole liikaa tunkua, sanoo Petri.

Sen ajan mitä opiskelulta ja jalkapallosta jää vapaaksi, Petri sanoo käyttävänsä kotona televisiota katsellen, missä Pakosarja on tiiviissä seurannassa.

– Muuten aika kuluu sulkapalloa pelaten ja läheisten parissa. Heitä ovat Jutta, omat

vanhemmat sekä velipoika Marko Maarika-puolisoineen, joihin kaikkiin kanavat ovat kaikilta osin kunnossa. Jos on epäselvää, on aina ollut helppoa kääntyä heidän puoleen. Olen oppinut arvostamaan heidän mielipiteitään. Pelikavereita tapaan luonnollisesti myös vapaa-ajalla ja heistä ehkä eniten juttelen Suutarin Jannen kanssa. Lotto-potin jaossakaan ei tule ongelmia, koska sitä en harrasta, muita rahapelejä kyläkin, kertoo Petri.

Lähiajan tärkeimmät tavoitteet Petrillä ovat opiskelussa ja työpaikan löytymisessä. Haaveita ja unelmia on aikanaan tietysti ollut samoin kuin kenellä

tahansa pikkupojalla. Marraskuun puolivälissä joululahjatoiveita ei vielä ollut lähetetty joulupukille, mutta jalkapalloilussa motivaatio ja kehittymishalu ovat säilyneet kovina. Ja, kun oma pelaaminen aikanaan jää, niin kait vapaa-ajassa silloin urheilulla, jalkapalloilulla, on osuutensa, perheen ja työn rinnalla arvelee "Peetu".

Ystävien mielestä "jalat maassa ja järki päässä", ilmentävät hyvin Petrin luonnetta. Itse hän sanoo nokkansa menevän ruttuun esimerkiksi, jos ei saa itsestään tarpeeksi irti koulussa ja vastaavasti hyvä mieliala löytyy hyvinkin pienistä asioista. Ystävyys ja arvostus vastapuoleen tulevat,

kun hänessä on rehellisyyttä, luotettavuutta ja annos huumorintajuja, määrittelee Petri.

– Kyllä minun parhaat jalkapallomuistot ovat varsin tuoreita, tältä syksyltä. Cupin finaali kaikkine lisukkeineen oli sen verran harvinaista herkkua, että sitä muistelee mielellään kiikkutuolivaiheessakin. Niin, ja mikseipä myös nousu Ykköseen tule esiin muista mukavista pelimuistoista, kertoo Petri.

Haastattelutuokiomme päätteeksi haluaa Petri antaa Kaj Lyyskille tunnustusta, siitä työstä, jonka "Kaitsu" teki Petrin jalkapallouran rakentamisessa. – Niinä yhteisinä vuosina Kaj sai kaivettua esiin minun parhaat puolet jalkapalloilijana, luotti ja antoi vastuuta, kiittää Petri valmentajaansa.

Vote

Vuoden 1984 KPV-juniori srk-neuvostoon

Marraskuun seurakuntavaaleissa Kokkolassa tuli seurakuntaneuvostoon valituksi Tommi Syrjalä 59 äänestäjän valintana. Hän oli myös ensimmäinen KPV:n juniorikaartista, joka on valittu vuoden KPV-junioriksi. Tuo tapahtui syksyllä 1984. Sittemmin on valinta tapahtunut joka vuosi. Ensimmäinen KPV:n tyttöjuniori valittiin 2003 ja vuoden KPV:n tyttöjuniorin tittelin sai silloin Sara Myntti.

Tämän vuoden osalta tittelin saajiksi juniorivalmentajat nimesivät Joonas Pennasen ja Emmi Alasen.

Vihreät – Kaikkien oikeus

Olen pelannut jalkapalloa alle kouluikäisestä. Vuosien saatossa olen ollut etuoikeutetussa asemassa, saadessani nauttia pelipaikkojen vaihtumisesta kodin takapihalta paikkoihin, joista pienenä ei voinut edes kuvitella: Moskova, Lissabon, Bern... Upeista stadioneista ja kokemuksista huolimatta koen edelleen, että mieleen jäävimmit jalkapalloon liittyvät muistot tulevat lapsuudesta ja niistä hetkistä, kun pääsin katsomaan KPV:n peliä. Oli uskomaton tunne nähdä paikalla vihreiden pelaavan. Aistia tunnelmaa, huudot (kaikkia ei ehkä olisi tarvinnut kuullaakaan), katsomun repeäminen tehdystä maalista ja tietysti sotkea itsensä sinappiin taulolla, kiitos Pallo-Siskojen hyvien makkaroitten.

70-luvulla jalkapalloinnostus maakunnassa oli huipussaan. Sitä se oli mestaruusvuoden jälkeen Kokkolassa, mutta niin

myös maakunnan kunnissa. Vanhemmat veljeni pelasivat myös jalkapalloa ja joskus heidän armeliaisuuttaan pääsin mukaan KPV:n peliin. Lähteminen peliin ei tapahtunut mitenkään hetken mielijohteesta omin päin, vaan yhteinen kokoontuminen tapahtui paikalliseen matkahuoltoon, josta lähtijät pakattiin niin moneen autoon kuin oli. Sama tuntui olleen tapa muissakin kunnissa ja osassa otettiin jopa bussit käyttöön.

Miksi sitten kaihoisasti muistelen menneitä. Olenko 40-vuotiaana tullut niin vanhaksi, että alan elämään vain menneitä muistellen? Ei, en siksi. Vaan siksi, että pohdin miksi ei nyt?!

Syksyn loistavan cup-menetysten jälkeen kiinnostus seuraa ja erityisesti sen edustusjoukkuetta kohtaan on korkeammalla kuin vuosikausiin.

On hienoa, että on korostettu sitä, että KPV on omista kasvatteista pitkälle koostuva joukkue ja sitä kautta nimenomaan Kokkolalainen joukkue. Mutta HALOO!!, miksi olla vain Kokkolan joukkue, jos koko maakunta haluaisi ottaa joukkueen omakseen?!

Maakunnan monissa maalaiskunnissa on menossa todella kova nuorisojalkapallobuumi. Miksi ei tehokkaammin lähdetä yhdistämään edustusjoukkueen nostetta ja maakunnan kiinnostusta? Syiksi mielestäni riittäisivät jo muutamat faktat: 1) Ympäröivässä maakunnassa on enemmän asukkaita kuin kaupungissa. 2) Jokaisella maakunnastakin tulevalle nappulapelaajalle on omat henkilökohtaiset huoltajansa, jotka haluavat taatusti antaa kasvatilleen nautintoja. 3) Maakunnassa on yrityksiä, jotka haluavat olla mukana nosteessa. 4) Myös maakunnan

junioireissa on lahjakkuuksia. Eli kiteytettynä: koko maakunnan resurssit tulee hyödyntää seuran taustan vahvistamiseksi ja parhaaksi.

En usko, että edustusjoukkueen pelaajille on kovinkaan vastenmielistä jalkautua joskus junnujen harjoituksiin. Eipä se nimmareiden jako Kokkolan kaduilla kovinkaan jokapäiväistä ole. Itse olisin -70 luvulla valvonut öitä, jos olisin tiennyt, että KPV:n pelaaja on tulossa meidän harjoituksiin.

Tietysti voi aina sanoa, että katsomosta on helppo huudella. On totta, että ei asioiden eteenpäin vieminen ole niin yksinkertaista. Se vaatii työtä ja tulisieluisia tekijöitä, jotka uhraavat vapaa-aikaansa joukkueen eteen. On kuitenkin muistettava vanha totuus: vain sanakirjassa menestys tulee ennen työtä. Itse annan mielelläni tukeni sille työlle.

Mika Lintilä
Eduskunnan jalkapallojoukkue